

Een pedagogie van de weg.

Gaandeweg met de 'voeten'
in de schoolrealiteit van elke dag.

Op weg gaan met jonge mensen
is geduldig luisteren en lang zwijgen,
is aanvoelen eerder dan analyseren,
is hen aanspreken met het hart op de tong.
Het is een andere taal leren
die wij minstens even goed
moeten beheersen en verfijnen
als die van rapporten,
klassenraden, deliberaties,
commentaren bij toetsen en taken,
de gangbare taal
van een soms te enge schoolwereld.

Op weg gaan met jonge mensen
kent geen einddoelstellingen,
wordt niet verrekend in lestijden,
wel af en toe verloond
met dankbaarheid
en altijd met innerlijke vreugde.

Op weg gaan met jonge mensen is
de nodige steunpalen uitzetten
rond een tere levensstek,
zodat hij diep kan wortelen
in de aarde en doorschieten tot in de hemel,
tot hij levensboom is geworden,
en een stevige pijler voor anderen.

Op weg gaan met jonge mensen is
wat wij en de school willen
in balans brengen met hun dagelijks leven
en met de levensroeping die God,
in een voortdurende dialoog met hen,
stilaan duidelijker in hun harten schrijft.

Goede Vader,
in jouw voetspoor stappen
is niet altijd zo eenvoudig.
We hebben er niet elke dag zin in.
Om Jouw weg te volgen
moeten we keuzes maken.
Daarom bidden wij:
help ons
zodat we niet wegvlugten,
maar geef ons kracht en moed
om in jouw voetspoor te stappen.

Een spirituele weg
die niet tot
het dagelijks leven
en tot de medemens leidt,
is een dwaalweg.
Willigis Jäger

Ik trek mijn schoenen uit
- mijn ambities,

doe mijn horloge af,
- mijn planning,

zet mijn bril af,
- mijn visies,

leg mijn pen weg,
- mijn werk,

leg mijn sleutels neer,
- mijn zekerheid,

om alleen te zijn met U,
de enig ware God.

Nadat ik met U
ben samen geweest

trek ik mijn schoenen aan,
om te gaan in Uw spoor,

doe ik mijn horloge om,
om te leven in Uw tijd,

zet ik mijn bril op,
om te kijken naar Uw wereld,

steek ik mijn pen bij me,
om Uw gedachten op te schrijven,

pak ik mijn sleutels op,
om Uw deuren te openen.

G. Kings

Inleven is een hoge vorm van liefde!

Onze eerste taak
in het benaderen van andere mensen
uit een andere cultuur, een andere religie,
is onze schoenen uitdoen
want de plaats die wij naderen is heilig.

Doen we dit niet,
dan zouden we misschien
de droom van een ander vertrappen.

Erger is nog
dat we zouden vergeten
dat God daar was
voordat wij er kwamen...

De wereld die wij willen, is een wereld waarin leiders niet zo ziekelijk zelfingenomen zijn dat het zelfs bij de dood van een kind weer over henzelf moet gaan.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin menselijkheid – humanitas om het in het Latijn te zeggen – het kompas is van die leiders, het eerste en belangrijkste principe om naar te spreken en te handelen.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin ambassadeurs de terughoudendheid hebben om over vermoorde kinderen alleen maar met respect en mededogen te spreken in plaats van hen terroristen te noemen.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin mensen in armoede niet met de vinger gewezen worden, maar op medestanders kunnen rekenen die in hen op de eerste plaats een mens zien.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin mensen die honger of geweld ontvluchten, niet verdacht gemaakt worden, maar omarmd worden door mensen die beseffen dat het ook hen kan overkomen.

De wereld die wij willen, is een wereld waarin meisjes en vrouwen, waar ze ook geboren zijn, gelijke kansen krijgen en in hun mens-zijn even hard gerespecteerd worden als mannen.

Peter Peene op de 12de vredeswake in Langemark op 27 mei 2018

God,
bij de **aanvang van dit schooljaar**
willen we een gezamenlijke belijdenis uitspreken.
Mogen deze woorden ons verbinden
bij het realiseren van ons vormingsconcept bij kinderen en jongeren.
Mogen deze woorden ons ook inspireren
in onze omgang met elkaar als onderwijsverstrekkers.

Ik zal niet geloven in het recht van de sterkste
in de taal van de afgunst, in de macht van de machtigen.

Ik zal niet geloven in een gemeenschap zonder vriendschap
en in de status van functie en productie.

Maar ik wil wel geloven in een gemeenschap van dienstbaarheid.

Ik wil wel geloven in de eenvoud en de waarachtigheid
in het gezag van de evangelische, creatieve mens.

Ik zal niet geloven in de agressieve gerichtheid van anderen.

Ik durf geloven, altijd en ondanks alles, in de bekommernis voor:
de sociaal-arme, de anders-begaafde, de relatie-arme mens,
de oprecht-zoekende, de eenzame en vermoeide mens.

Ik durf geloven, altijd en ondanks alles,
in de waardenhiërarchie van de Bergrede
in het Emmaüsgebeuren waar mensen samenzijn
maar vooral in de nieuw mens, naar Jezus' voorbeeld,
die wij samen proberen te vormen en begeleiden, door zijn Geest."

Wim Vertommen